

større for Sylland, end naar vi gjøre det; det er ikke nok at henvise til de Ulemper, der kunne opstaa, naar vi gjøre Stridtet, men man maa til lige betænke, hvad der kunde komme, hvis vi ikke gjøre det. Det forekommer mig, at det ærede Medlem er lidt for hypothetisk i sine Henstillinger, om det tilkommende internationale Møntsystem, han yttrede, at jeg havde bemærket, at det tydske Møntsystem ikke stod videre fast, og hvis nu det franske System heller ikke stod videre fast, og hvis den engelske Møntfod heller ikke stod videre fast, saa kunde der være Haab om at komme til et internationalt System. Na, jeg tror nu, at hvad Frank-systemet angaar, da staar det saa fast i den franske Bevidsthed, at man ikke kan vente, at der i den nærmeste Fremtid skulde komme endogaa den mindste Tvivl om dets Bevarelse, og hvad England angaar, da tror jeg, at alle Forsøg paa at røkke ved Sterlingssystemet hidtil have vist sig magtesløse ligeoverfor Banens Magt og de mange Interesser, der holde paa Sterling, at dette „hvis“ heller ikke her har noget at betyde. Men lad os sætte, for ogsaa at blive hypothetiske, at det ærede Medlem havde Ret, at England vilde forandre sit System og Frankrig forandre sit System og Tydskland ogsaa forandre sit System. — Herregud! saa er Sagen jo altsaa ikke værre, end at vi ogsaa kunne gjøre det. Et det rigtigt og tilraadeligt for disse store Stater at foretage en saadan Forandring, der for Tydsklands Vedkommende vilde være den anden i Fortid, saa kunne vi vel ogsaa gjøre den og vi kunne i alt Fald tage Del i Fremtidens Forhandlinger om en fælles national Mønt med en ganske anderledes Bægt, naar det er det samlede Skandinaviens der møder med et System, end naar vi ere skilte og staa hver som en Krediedel med sit lille Møntsystem, thi et saadant kan ikke gjøre Fordring paa at komme i Betragtning. Hvis det skulde tænkes, at Noget kunde paavise et System, der ikke blot i og for sig maatte siges at være saa fornuftigt, at Alle theoretisk maatte slutte sig til det, men ogsaa var saaledes, at Alverdens Magter nødvendigvis maatte praktisk komme dertil, saa kunde der være nogen Grund til at gaa en saadan Vej, men det er jo givet, at et saadant System kan ikke opstilles, og derfor tror jeg, man jaeger efter en Skygge ved at vente paa den Fremtid, hvorefter det er givet, at hvis engang i Tiden det Internationale skulde nærme sig, da vil Danmark være gunstigere stillet med Hensyn til at møde saadanne Eventualiteter, naar det har forenet sig med Sverrig og Norge, end ved at gaa sin egen Vej eller bevare sit nuværende System, medens ogsaa Sverrig og Norge bevare deres. Altsaa ogsaa fra denne Side er det rigtigt at gaa den Vej, der er aabnet for os, men naturligvis at gaa den med en Ro og Befindighed, som ikke udelukker Fjendighed i Saabet om Resultatet.

Berg: Jeg sagde ikke blot: „hvis Frankrig“, „hvis England“; jeg antydede Begrundelsen.

Fenger: Der var i, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) sagde, nogle Uttringer, der kunde lede til den Formodning, at i den Konvention, der her foreligger, var der ikke taget tilstrækkeligt Hensyn til Syllands Handelsinteresser. Jeg vil nødig, at Forsamlingen skulde modtage dette Indtryk, og jeg skal derfor tillade mig at bemærke, at det netop er Hensynet til Syllands Interesser, der har været en af Hovedgrundene til, at Hovedbestemmelsen i nærværende Forslag, nemlig Forholdet mellem Guld og Sølv, blev fastsat netop paa den Maade, som stet er, og det vil ogsaa ses, at der derved er naaet et Resultat, som alle de ærede Medlemmer strax vilde fatte Betydningen af, idet den Forskiel, der nylig blev omtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (Bille) mellem den preussiske Thaler og den danske Daler — den er for Dyrigt ikke fuldt 2 β , men nærmere 1 β — bliver fuldstændig ophævet, dersom dette Forslag bliver til Lov. Da vil en dansk Specie — som altsaa i Fremtiden bliver 4 Kroner — netop nøiagtig blive lige med 1½ preussisk Thaler, medens nu en Specie er noget mere end 1½ preussisk Thaler, og saaledes ophører det Tab, som Landet har lidt derved. Naar det ærede Medlem antydede, at det maaske var bedre, om vor Mønt var lidt ringere, saa tror jeg, at det ærede Medlem i den Henseende gjør sig nogen Illusion. Det er efter min Formening skadeligt for et lille Land, som grændser op til et stort — det store Land kan gjøre Meget lige over for et lille Land, som det lille Land ikke kan lige over for det store — at udgive Mønt, som er lidt lavere end det store Lands Mønt; thi da vil det store Land tage sine Forholdsregler imod vor Mønt, og dette vil ingenlunde blive behageligt. Derimod, naar Forholdet er saaledes, at vor Mønt er nøiagtig af samme Verdi som det store Lands, saa er det heldigst for os, og saa bliver der heller Ingen bedraget. Ege saa lidt vi ville lide Tab, ligesaa lidt ville vi, at de, der bo paa den anden Side af Grændsen, skulle lide noget Tab af den Art; det kan aldrig være rigtigt for os. Altsaa, det Rigtige, Gode og Nøiagtige er netop, at der er et saadant aldeles retfærdigt og nøiagtigt Forhold, og det er netop opnaaet ved denne Konvention, idet det nye nævnte Forhold er bragt tilveie in mellem den preussiske og den danske Mønt.

Finansministeren: Min ærede Ven, som nu havde Ordet, kan jo ifølge den Del, han har taget i Sagen lige fra Begyndelsen af, ja, førend dens offentlige Forberedelse, og indtil den nu her foreligger, bedre end nogen Anden give Forklaring over de enkelte Punkter i Lovforslaget, hvor Saadant